

Motion

1981/82: 2418

Marianne Karlsson

Namnlag (prop. 1981/82:156)

I regeringens proposition 1981/82:156 framläggs förslag till ny namnlag. Enligt lagförslaget får makar före eller i samband med vigseln anmäla om de vill ha gemensamt efternamn. Görs ingen anmälan behåller var och en sitt namn. Även om förslaget i propositionen något ändrats jämfört med lagrådsremissen, uppfattas det av många så att behållande av var sitt namn blir huvudregel.

Eftersom vår namntradition är att ha gemensamt namn i äktenskapet – och eftersom dessutom en övervägande majoritet av det svenska folket enligt undersökningar anser att så även bör vara fallet i framtiden, är det olyckligt om den nya lagen gör behållandet av var sitt namn – det som hittills varit undantag – till huvudregel.

Genom att det kommer att fordras en aktiv handling – anmälan till pastorsämbetet – för att få gemensamt namn kan ren passivitet leda till behållande av var sitt namn. En bättre lösning skulle vara att samma aktivitet skulle krävas oberoende av om man vill ha gemensamt namn eller ej.

Enligt den nya norska lagen har man enligt min uppfattning löst denna fråga på ett bättre sätt än i det svenska förslaget. I Norge skall kontrahenterna inför vigseln välja om de vill ha gemensamt namn eller ej. En uttrycklig regel föreskriver nämligen skyldighet för parterna att i förhand till vigselförvärdaren anmäla vilket namn de önskar bära efter vigseln.

8 och 9 §§ i förslaget till namnlag bör enligt min mening omarbetas så att de motsvarar de norska reglerna och därigenom göra gemensamt namn och behållande av var sitt namn i äktenskapet som två likvärdiga alternativ.

Med hänvisning till det anförda hemställer jag

att riksdagen beslutar att personer som avser att ingå äktenskap före vigseln skall anmäla om de önskar ha gemensamt efternamn, och i så fall vilket, eller om de önskar behålla sina namn.

Stockholm den 2 april 1982

MARIANNE KARLSSON (c)